

Ozir v nebo.

Zamaknjene oči hlepe
čez dol neskončni, čez goré,
v daljavo.
In z njimi plavaš ti, srce
sanjavo.

Skoz tajni gledam pajčolan
uničenih domov, poljan
praznoto,
in v tej samoti smrtnih ran
grozoto.

Iz ran stoterih krvavi
domovje moje, mrje, medli —
Srce pa še mu bije;
zato poprej ne popusti,
da v zmagi mir prisije.

Potem v nebo uprem oči,
in glej: kako v njem mir zlati
se domovine — —
Ta mir, ki ga nebo deli,
nikdar ne mine!

Zato z zaupanjem oko
odzdaj oziraj se v nebo,
kjer vir je sreče!
Le kvišku glej zamaknjeno
in hrepeneče.

V. Skuhala.

